

Med Nytaarstid
— i —
Røddebo Præstegaard.
Fortælling
— af —
Nicolai,
18 Aar gammel.

(Fortset.)

hen imod mig, omfavnede mig og slap mig ikke, før jeg var blevet et nøjsomt afbilledt af ham selv. Derpaa ilede han hen til Andrea Margrethe, men heldigvis standse Præsten ham i Jærten og sagde, at denne helst vilde modtage hans Lykønskninger i Afstand. Først nu kom Gamle til Besindelse om, hvorledes han egentlig saa ud. Han fortalte os da, at han, efter at man forgjæves havde søgt os ned ved Stranden, var aldeles overbevist om, at vi vare for ulykkelige, at han ude af sig selv af Sorg og Fortvivlelse var løben tilbage til Præstegaarden; paa Vejen var han snublet og faldet i en dyb Grav, hvor Bevidstheden et Øjeblik havde forladt ham. Derpaa havde han atter rejst sig op og var løben videre, indtil han nu kom til os og fandt os begge udenfor al Fare.

Gamle og jeg stode og stirrede paa hinanden: det var vansteltigt at sige, hvem af os der saa værste ud. "Se der staar Originalen," sagde Præsten, idet han pegede paa Gamle, "og der staar Kopien," idet han pegede paa mig — "Ligeheden er slaaende: det er dog Jammerstade, at Bogtrykkerkunsten alt er opfundnen, ellers var det falden i vor Løb at gjøre Verden bekendt med denne herlige Opfindelse."

Præstefonen havde imidlertid hentet Eddike og Vand for at bade Gamles Pande, og det vilde sig, at Saaret var ubetydeligt. Vi gik nu begge op paa vore Værelser for at fiske Klæder. Det var godt, at jeg kunde hjælpe Gamle hermed, thi han var endnu saa bævget, at han hverken kunde sanbse eller samle. Først vilde han isjre sig Corpus Juris's Klæder, og da jeg havde gjort ham opmærksom paa Fejltagelsen, vilde han trække Frakken paa for Vesten. Undelig blev han færdig og gik atter ned. Da jeg derpaa i Hast havde omklædt mig selv, troede jeg et Øjeblik, "Endnu er der Tid," sagde jeg til mig selv, "Slaget er ikke tabt endnu. Der er Jagen, der egentlig har faaet vor Plan at vide, vort Forehavende er ikke blevet røbet. Endnu kan det ubesjres: nu hender du Lejligheden derover — du kan i Hast løbe derover og tage Hanen, sette den i Corpus Juris's Værelse og atter gaa ind, uden at Noget, ikke engang Andrea Margrethe, har Nys om Sagen."

Som tænkt saa gjort: jeg soer affjed over til Hønschuset, saa mig forsigtigt omkring til alle Sider, at ikke Trofast eller Niels eller Præsten skulde være i Nærheden, aabnede Døren, gik ud og gik, og jeg ikke atter skulde træde paa Vænderne, og fik Hanen lykkelig og vel sat. Saa tilbage, ind paa Corpus Juris's Værelse: der stod et stort Klædestab, som næsten naaede helt op til Loftet; ovenpaa det kunde jeg bedst glemme Hænderne. Pladsen var imidlertid kun knap, men jeg gav Hanen et lille Tryk paa Hovedet, og saa kunde den nok faa Plads deroppe. Mageligt sad den jo rigtig nok, men en Hane behøver da heller ikke at have det saa forskrækkeligt mageligt, og des før vilde den vaagne og glæde Corpus Juris med sine natlige Toner.

Da jeg atter kom ned, fandt jeg Familien ved Aftensbordet. "Hør, Nicolai," sagde Præsten til mig, "kunde jeg nu ikke faa at vide, hvad De egentlig vilde over i det Hønschus?"

Jeg havde ikke troet at jeg paa Ny skulde blive undertastet noget Forhør desangaaende og havde derfor ikke i Tid været betænkt paa Svaret. Jeg maatte nu søge at redde mig derfra, saa godt jeg kunde, men det vilde ikke ret lykkes mig, og jeg kunde nok mærke, at min Beretning blev temmelig usammenhengende og meningsløs.

"Ja saa," sagde Præsten, da jeg omsider var færdig, "og slige Historier tror De, at De kan binde mig paa Øret? Nej min unge Ven, jeg forstaaar nok, hvad der stikker bagved. De er en Don Juan, en fuldstændig Don Juan, skjøndt det er græseligt at tænke sig alt i saa ung en Alder at være saa fordervet! Jeg gaaar søgte De at slaa Hæderen ihjel, i dag holder De natlige Stævninger med Datteren i Hønschuset. Men saa er det bedst straks at gjøre en Ende derpaa: nu har De uden videre Løven strøks paa Stedet at forlove Dem med Andrea Margrethe."

Jeg var ligesaa tilfreds med denne Dom, som Kalen, der af Mølbærerne blev dømt til at druknes. Hvad berismed Andrea Margrethe mente, kunde jeg ikke ret komme efter. Hun var ivrig lysselsat med Themasinen og syntes at

glemme Alt over denne. Hendes Ansigt udtrykte ikke Uvillie, men heller ikke Bifald med, hvad Præsten havde sagt. Ikke desmindre troede jeg mig dog i Stand til at raade disse Runer; hendes Mening var upaatvivelig den samme, som den havde været i Formiddags, da Præsten havde berørt det samme Emne: nu kan det ikke ske, men engang om tre eller fire Aar, naar Nicolai har faaet sin Embedsatsamen, saa kan der tales for Alvor derom.

Corpus Juris fik pludselig Lyft til at spadserere. Det var ogsaa en af disse mærkelige Forandringer, der var foregaaet med Corpus Juris herude. Hjemme i Kjøbenhavn havde han kun sjældent Lyft til at spadserere; i det dejligste Solstinsvejr kunde han ligge hjemme paa Sofaen og læse i en Roman, medens Gamle og jeg travede om paa Langelinie og Frederiksberg, og kun efter mange Overtalelser kunde vi undertiden faa ham til at deltage i disse Vandring. Men her i Røddebo vilde han høert Ojeblik ud at spadserere. Naalig nu for Øjeblikket fandt jeg Tiden meget ubetjelligt dertil, Kløften var over øtte, og jeg syntes, han kunde have spadseret nok ned ved Fjorden, da han søgte efter os. Gamle var for sit Vedkommende ogsaa fuldkommen tilfreds med den Spadseretur, han havde faaet, men Andrea Margrethe derimod var af samme Mening som Corpus Juris.

"Hvor skal vi da gaa hen?" spurgte jeg, der altid var rede til at gaa, saasnart Andrea Margrethe vilde gaa.

"Vi vil gaa ud paa Kirkegaarden," svarede denne.

"Hvad skal vi paa Kirkegaarden?"

"Der er saa smukt ude i Maanedeskin; og saa kan vi se Spøgelser derude."

"Kan De se Spøgelser?" spurgte jeg, "jeg har aldrig været saa lykkelig."

"Ja men jeg er et Søndagsbarn," svarede Andrea Margrethe, "jeg er sødt en Søndag, og derfor kan jeg se Spøgelser og Utykker."

"Se dig selv i Spejlet, saa ser du straks et Utykke," sagde Præsten.

"Skal vi saa gaa?" spurgte Corpus Juris, der var gaaet ud og nu atter kom tilbage med Andrea Margrethes Kaabe og Hat.

"Gaar du ikke ogsaa med, Emmy?" spurgte Andrea Margrethe.

"Ja jeg vil ikke ret — gaar De med, Christopher?"

"Jeg er træt," svarede Gamle, "jeg har mere Lyft til at blive her hos Deres Forældre."

"Christopher er et godt Mennekte," sagde Præsten, "han tænker paa os Gamle; i Andre tænke bare paa at sojte om og mere Eder — vi Gamle kan smukt sidde hjemme og kjede os."

Emmy erklærede, at hun vilde ogsaa blive hjemme.

"Gener dig ikke," sagde Præsten, "gaa du kun med, det har du alligevel mere Lyft til."

Det lod imidlertid ikke til, at Emmy havde Lyft dertil. Hun satte sig roligt ned ved Siden af Gamle og vilde begynde paa et Haandarbejde, og først da Andrea Margrethe erklærede, at hvis Emmy ikke gik med, saa vilde hun heller ikke gaa med, lod Emmy sig naalig ved Corpus Juris's og mine Overtalelser bevæge til at gjøre Følgeskab.

Jeg skyndte mig hen at byde Andrea Margrethe Armen, men Corpus Juris kom mig i Forhøbet. Saa maatte jeg følges med Emmy, og jeg havde ingen Grund til at fortryde Følgeskabet. Jeg havde den Dag slet ikke talt med Emmy, saa jeg benyttede nu Lejligheden til at indhente det Forsømte. Sineu knirke under vore Fødder, det var bitterligt koldt, men ved Emmys Side glemte jeg snart baade Is og Kulde og Sne. Hendes Tale var mild og rolig, den var et klart Udtryk af hendes Tanker, der vare rene og skønne som de klare, hvide Maanestrualer. Alt, hvad hun talte om, blev ligesom havet op i en lysere, skjønnere Verden, det var, som forlod hun at opfatte Harmonien i Alt, saa at enhver Dissonans, enhver Uoverensstemmelse og Strid forsvandt. Meget, som hidtil ikke havde vaft min Opmærksomhed, forstod hun at aabne mit Blik for, saa at jeg pludseligt saa det i et helt andet Lys. Som den søgkyndige Juveler ved at statte den kostelige Vælfesten, der for den Uindviede tager sig ud som en ringe og uanseelig Rikselsten, saaledes vidste hun straks at paaflønne, hvad godt og smukt der kunde være hos et Mennekte, medens Andre ikke kunde se noget Uaføoanligt deri. Blandt Andet kom vi til at tale sammen om Gamle, og jeg blev i høj Grad overrasket ved at høre den Underlighed og Varme, hvorved han omtalte ham. For mig havde Gamle altid staaet i en vis Afstand; det gik med ham som med saa meget Andet: jeg tog det som, det var, uden at gjøre mig selv Regnskab for, hvorledes det egentlig forholdt sig dermed. Gamle

var min Broder, og jeg holdt meget af ham, men noget særdeles Overordentligt havde jeg aldrig troet at finde hos ham. Underledes med Emmy, hun var narved at betragte Gamle som et Slags højere Væsen. Hun kunde ikke noksom prise hans aabne Sands for alt Skjønt og stort, hans rige Kundskaber, hans ædle og medfølsomme Hjerte for Andres Nød og Kummer. Jeg svarede hertil, at uden at ville nedsette Gamle maatte jeg dog tilstaa, at han mest levede i sine egne Drømmerier og ikke syntes at betymer sig stort om den Verden, der omgav ham.

"Og det siger De," svarede Emmy med en Iver, jeg ikke før havde seet hos hende, "det siger De, der endnu idag har haat Veiviser paa den Kjærlighed, hoormed han tænker paa Dem."

"Hvorledes det?" spurgte jeg.

"Har De da allerede glemt, hvilken Skral han har udslaaet iasten for Deres Styld? De skulde blot have seet, hvor urolig han var, da De var borte, hvor han — ja De saa ham jo selv, da han kom tilbage, var saldet og havde slaaet sig og dog ikke agtede derpaa, saa opfyldt var han af Tanken om Dem. Og nu hans Glæde over at gjense Dem, agter De heller ikke den for Noget?"

"Ja det var nu saadan en højtidelig Vejlighed," indvænde jeg, "han troede, jeg var druknet, og saa var det da ikke saa underligt, at han blev glad ved at finde mig levende: det Samme vilde jeg have gjort i hans Sted uden at regne mig det til synderlig Fortjeneste. Men De skulde se ham til Dagligdags, saa kan han gaa undertiden hele Timer indsluttet i sig selv uden at sige et eneste Ord."

"Og er det da de bedste Mennefter, som tale mest? Er De, at den, som har mange Ord, ogsaa glemmer Meget i Hjertet?"

"Det tror jeg just ikke, men jeg mener dog, at man gjerne kan tale lidt sammen engang imellem, uden at det just behøver at være saa uhyre dybsindigt. Ellers kunde man tilsidst staa fare for ikke at tale et eneste Ord den hele lange Dag. Og naar han virkelig glemmer saa Meget i sig, som De tror, hvorfor meddeleler han da ikke os Andre lidt af sin megen Visdom? Saalange han beholder den for sig selv, er den dog kun en dødt Skat."

"Har De da nogeninde bedt ham derom, og han har afslaaet det? Har De nogeninde begyndt en Samtale med ham, og han har vist Dem uwillig børt?"

Jeg begyndte næsten at frygte for, at jeg havde gjort Emmy vred. Jeg havde just heller ikke tilfjgt et saadant bestemt Angreb paa Gamle, thi jeg nærde ingenlunde ringe Tanker om ham, men i følge den Mødighedsaand, som bor i os Mennefter, kunde vi aldrig høre Noget rofes paa særdeles Naade, uden vi straks søle os opfordrede til at frembringe Skjæggesiderne og mangen Gang døle mere ved disse, end vi egentlig havde betænkt sig først af.

Vi havde imidlertid naaet Kirkegaarden og vare gaaede et Par Gange omkring den, uden at jeg i Samtalens Hede havde lagt Merke dertil. Nu standse jeg og saa mig om, og Emmy, der maatte frygtede for at have været altfor ivrig, standsede ogsaa. Kirken, der ved Dagslyset saa temmelig uanseelig ud, syntes at være volset i Maanedeskin. Dens hvide Mure, som fastede de blege Maanestrualer tilbage, havde ligesom et aandeagtigt Udseende. Rundt om laa Gravhøj ved Siden af Gravhøj, dækkede af det hvide Snelagen: ikke et Græsstraa var at se, ikke en Fugl var at høre — her havde den blege Død oprejst sin Throne: Alt var Kulde, Død og Tausshed. En stærk Modsetning hertil var det pludseligt at høre Latter og højroset Tale; det var Corpus Juris og Andrea Margrethe, som ligeledes vare gaaede Kirkegaarden rundt og nu atter kom os i Møde. De vare i en heftig Ordstrid sammen, men i al Venfælsighed, thi de lo ligesaa meget som de talte. Efterhaanden som de kom nærmere, kunde vi bedre forstaa, hvad de sagde.

"Deri gjorde hun Ret," paastod Andrea Margrethe ivrigt, "jeg vilde have gjort det Samme i hendes Sted."

"Hvilket?" tilbød jeg mig at spørge, da de i det Samme standsede lige foran os.

"Frederik har netop fortalt mig en Historie om en ung og dejlig Ridderjomfru, der boede paa en gammel Borg paa den anden Side af Fjorden, og som sagde: 'Nej til hvo Vejlere.'"

"Hvorfor gjorde hun det?"

"Før at de ikke skulde tro, at hun uden videre vilde sige Ja til den første, den Bedste, der kom. I hendes Sted vilde jeg have gjort det Samme."

"Ja saa," sagde jeg og taug lidt stille. Vi forlode atter Kirkegaarden og vendte tilbage til Haven. Derpaa sagde jeg atter: "Kjender De Visen om 'Kofell og hendes Moder'?"

"Ja vist saa," sagde Andrea Margrethe uden at ane, hvor jeg vilde hen.

"Vil De ikke synge den for os?"

"Ja, gjerne," svarede Andrea Margrethe noget forundret over dette pludselige Forlangende. Først da hun kom til Slutningen af Sangen, og jeg oveniøbet havde den Drifflighed at stemme i med ganske sagte: "Kofell blev saa rød som et drypende Blod" — først da forstod hun, hvad jeg havde ment. Hun standsede imidlertid ikke, men sang roligt Visen ud og sagde derpaa til mig: "Den Hr. Peder syntes De vel sagtens godt om?"

"Ja," svarede jeg uden Betænkning. "Det kan jeg tænke, men hender De ogsaa Visen om 'den arme Peter'?"

"Nej den hender jeg ikke."

"Nu vel, saa skal jeg ogsaa synge den for Dem" — og nu begyndte hun at synge:

"Der Hans und die Grethe tanzen herum und janzchen vor lauter Freude. Der Peter steht so still und stumm und ist so blaß wie Kreide."

Der Hans und die Grethe sind Bräutigam und Braut und blihen im Hochzeitsgeschmeide. Der arme Peter die Nägel laut und geht im Werktagsgschmeide."

Derpaa vendte hun sig om mod mig og sagde: "Hvad synes De, om den Hr. Peter?"

"Nej den Peter synes jeg rigtig nok ikke om."

"Tag Dem iagt, at det ikke gaar Dem paa samme Naade. — Kom lad os gaa hjem," sagde hun derpaa til Corpus Juris, og de To gik hurtigt i Forvejen.

Jeg blev staaende og grublede over, hvad Andrea Margrethe havde sagt til mig. Hvad mente hun egentlig med disse Ord? Vare de en Tilbagevisning, at jeg skulde vogte mig og ikke altfor driffligt trænge mig frem, eller vare de en Opmuntring, at jeg skulde tale, medens det endnu var Tid, at jeg ikke siden maatte fortryde min Tausshed? Disse Gaader formaade jeg ikke at løse, men der opstod i dette Øjeblik en vis Bitterhed hos mig mod Andrea Margrethe, fordi ogsaa hun, som jeg hidtil havde holdt for saa aaben og ærlig, syntes at høre blandt dem, der gjerne føre toetunget Tale.

"Skal vi ikke ogsaa gaa hjem?" spurgte Emmy.

Lyden af denne blide Røst slemte mig atter mildere. Her, tænkte jeg ved mig selv, her ved min Side staar i det Mindste En, hvis Sjæl er aaben og ren, En, som ikke hender til stufvende og toetunget Tale, men hvis Ord ere rene og klare som hendes Tanker.

"Se nu falder De jo selv i Tanker og lever i Deres egne Drømme," sagde Emmy til mig, "og det var netop det, som De for anklagede Christopher for."

Ja Gamle, hvad havde han at falde i Tanker over? Men naar man har faaet en saadan Ephuragade at løse som den, der nys var forelagt mig, saa var det vel ikke underligt, om man tænkte saalange over den, at man tilsidst blev til Sten. At dette ikke hendes mig, derfor kunde jeg takke Emmys milde og livsalige Tale.

Da vi nærmede os Præstegaarden, saa vi Corpus Juris og Andrea Margrethe staa og titte ind ad Vinduet til Dagligstuen. Vi gik ogsaa derhen og saa Præsten, Præstefonen og Gamle sidde derinde om en stor Panschebolle. "Ebitte bitte, collegiales!" sang Præsten til os, og idet han havede det fulde Glas i Vejret, raabte han ud til os: "Se saaledes gaar det de artige Barn, som smukt blive hjemme; de saa Panschat drilke, medens de uariige kan staa udenfor med tørre Munde. Se Nicolai, hvor han ser ulykkelig ud — ja saa saa vi vel forbarne os over Eder og tage Eder til Naade. Kom da ind, saa skal I ogsaa faa Landets Gøder at smage!"

"Saa kom vi ind og tog Alle Plads om Panschebolle."

"Smager den Panschat ikke godt? for jeg har lavet den!" spurgte Andrea Margrethe mig.

"Udmærket!" svarede jeg med inderlig Glæde; ikke over Panschens Godhed, men fordi jeg af Andrea Margrethes Ord til mig kunde se, at der Intet var i Vejen mellem os, men at vi atter vare gode Venner som forhen. — Og saa Præsten var i udmærket Humør. Han fortalte gamle Historier fra sine Studenterdage, hvorlunde de, naar de elskerebde, vare tre Mand om at fülle en Uniform, hvorledes de paa Hjemmartschen stillede Fanen ind i Porten og selv gik op til Konditoren og drak Tobdy osv. Jeg sad i fuld Henrykkelse og lyttede til og tænkte: "af ja, det var i de gode, gamle, lykkelige Dage, hvem der dog levede i dem!"

"H. Heine.

(Fortætted.)

Udstillingen fortsættes

— 108 —

P. G. Chanstrom,

og han tillader sig atter at bringe i sine Landsmænd, Standinavernes, ventlige Erindring til

udsolgte Lager af

Færdige Klæder

— 109 —

Ekviperings-Artikler!

Specielle Varer

for

Efteraars-Bæsonen!

J. P. Krogh,

Standinavisk Salgsmænd.

"PIONEEREN"

i

Hardware-Forretningen,

M. G. Bollinger, holder endnu Stillingen i Bygningen af Hjør Posthøjet, hvor han er fuldkommen befæstet med ærlige Varer og rimelige Priiser, og hvormed han tappert møder enhver Konkurrence.

Kom ind og hils paa den gamle Veteran - Forretningsmand og betragt hans Jern- og Blikkøjt, Reb og Fencetraad.

Stort Godtkjøb

— 110 —
jaas nu i

UNION STORE

J. K. VAVRA, EJER.

Vi kan nuomstunder sælge Dem Varer uhyre billigt, og det af

Den simple Grund

at vore Udgifter ere smaa, og vi har en stor Omsetning af alle Slags Varer blandt Farmerne. Vort Lager bestaar af

Manufakturvarer,

Støvler og Sko,

Uretfram- og Kolonialvarer,

Glas- og Stensøj,

Isentram,

Bløddøjt,

Kaffeløbue,

Setsøjt,

Dalkener,

Bløde,

Quærtter.

Reparation af Setsøj ubesjres hurtigt, billigt og tilfredsstillende. Kom og se os naar De trænger til Varer, og vi skal bestille os paa at spare Dem Penge-paa enhver Artikkel, De kjøber af os.

Med Hælfelse,

J. K. Vavra.